

Sa coveta de ses Lletres

(M. Teresa Ramon Soliveres. 6a Categoria, 1r Premi)

Hui, davant d'aquesta fulla en blanc, disposada a escriure un relat dins des tema que mos ha posat en Joan Lluís, em ve al cap un fet de malson ben veritable que vaig viure un dia quan fent-me sa il·lusió que era jove: em vaig apuntar a una excursió que organitzava en Juanito a sa coveta de ses Lletres.

EIXIDA

Això va ser un diumenge del 2014, crec que devora les 8 del matí vàrem acudir a la plaça, lloc de trobada. Jo anava ben equipada de sabata, pal de caminar (¡beneït siga!) i motxilla plena de queviures (entre pans, fruita, aigua i una coca maria sencereta per tots), per momprendre lo que havia de ser una caminadeta per desemboirar-me. Érem una vintena de xics i xiques des poble i després de fer un cafenet mos posàrem en marxa.

CAMÍ

Crec que vàrem anar de la plaça pes camí de sa Dreuera cap avall fins a l'Hort i després cap amunt a eixir per sa Canterella, i carretera avant vàrem pujar pes... No sé, ¡ja m'he perdut! ¡Amunt i avall! ¡Avall i amunt! Quan vàrem arribar en es riu de Sacos, jo ja estava com un allioli, no sabia dir tampoc en quin lloc. Vàrem parar a esmorzar, però sí que recorda s'interés que tenia per embotir-los ses taronges i sa coca maria a sa colla amb s'idea d'alleugerar pes, cosa que no va ser massa difícil, perquè ho varen trobar tot fi. I avant pes riu, i després, pes camí, a continuació, per sa costera, seguit, per ses pedres, punxes i cantals, vàrem arribar a on ells varen dir es Cossi i jo, l'infern.

ES COSSI

Es Cossi, un forat a terra dins sa penya que diuen que parents nostres de fa molts anys omplien de neu per assegurar-se s'aigua pes seus menesters. Jo no ho posa en dubte, però allà dalt parents meus, crec que no.

SA PUJADA

Però, dic allà dalt, ¡quina ignorància sa meua!, si total anàvem pes replà de sa serra. ¡Quanta pedra! ¡Quantes punxes cabrones degué emplear Déu per crear aquells paratges! Ara, això sí, amb molt bon gust, perquè és digne de vore tot allò; pujar és altra cosa. No m'atrevisc a descriure sa pujada, podria ferir sa sensibilitat d'algú .

DALT

A tot això vàrem arribar dalt. Recorda que mos dien que anàrem en compte passant per un trosset molt estret devora sa coveta, perquè era molt perillós un forat que hi havia allà i no es vegia si no el coneixies. Això és un avenc, i si algú caiguera aquí dins, qualsevol el treu. ¡I a tots mos se van plantar es cabells de pensar-ho.

ES PAS DES BANDOLER

En això algú va parlar des pas des Bandoler i va contar no sé quina història, perquè en aqueixos moments ni ses orelles em funcionaven. Però sí que me'n recorda bé que de seguida vaig decidir fer-me fan incondicional d'aquell bandoler, perquè un subjecte capaç de fer aquell camí sovint, carregat amb una gallina furtada, lo que és trellat, poc; però de ses altres coses, estava clar que no li'n faltaven...

SA COVETA DE SES LLETRES O PENYA ESCRITA

Important jaciment descobert per en Daniel Jiménez de Cisneros ara fa 100 anys. On hi ha un interessant conjunt de 23 pintures geomètriques, catalogat com a representacions

rupestres pertanyents a s'art esquemàtic declarat "Bé d'Interés Cultural" el 1997 i important lloc de culte .

Jo això tampoc ho posa en dubte. He de dir que en aquells moments no estava en condicions de posar en dubte res. Sa meua opinió personal és una altra. De sorpresa diria, perquè jo esperava trobar-me una coveta xicoteta des tipus d'un iglú dins sa muntanya, i sa majestuositat de sa soberga paret de pedra (39 metres) amb una eixida as sostre que diuen que és un "sopalmo", sa monadeta de dibuixets rogets a sa pedra, sa grandea que es guaitava des d'allà dalt barrejat amb es meu estat d'ennuolament em varen superar. I si m'hagueren dit que aquelles figuretes eren xistes verds escrits per algun troglodita burleta o versos tendres dedicats a sa seua estimada per un bohemí de temps remots, també bé. Això de lloc de culte sí que em costa més de creure, perquè jo no sé si seria capaç d'anar sovint a fer rogatives tan amunt.

SA BAIXADA

I clar, com quedar-me a fer-li companyia a s'esperit des bandoler no era una opció, calia baixar. I d'això és que no vull ni recordar-me'n. Només he de dir-vos que crec que sa capoeira la vaig inventar jo pes runars de Sacos i quan vaig aconseguir fer peu a lo pla, un xicon amb un ataquet de riure cridava: "La... tiene el culo blanco, ¡hahaha!". I és que entre ses punxes i es runars s'havien fet amb es meus "paños mayores, menores..." i sa pell de ses anques .

ES CAMÍ DE TORNAR

¡Avant!, a buscar es riu, i riu avant. I camí de pedres amunt, a buscar sa carretera asfaltada. I amunt. I vàrem passar per Binarreal, es Buscarró, sa Foia Església, Casivanyes, la Murta i per Bijauca també... I quan em pensava que ja arribàvem, aparegué es camí de ses Roques... En aqueix camí va ser on vaig descobrir peces des meu cos que no sabia què tenia.

I sa font fresca de Benissalim, on tots varen beure menys jo, perquè no podia obrir sa boca. I eixuteta, altra volta amunt pes camí de Benissalim, convertida en carcassa de caragol. De sa carretera a casa meua tinc ses imatges borroses: no puc dir res, ses escales crec que les vaig pujar a quatre pates.

POSTDATA

No feu cas si alguna cosa que dic no és de rebut, perquè a mesura que vaig recordant aquella experiència em baixa la tensió i no sé si es cap em coordina bé. Només em queda posar per escrit es meu agraïment a companys i monitors, perquè sense ells encara aniria pes primer runar, i millor que se'l disfruten ses cabres.